

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Laura Taylor Namey

A CUBAN'S GUIDE TO TEA AND TOMORROW

Text copyright © 2020 by Laura Taylor Namey

Published by agreement with The Tobias Literary Agency and
Corto Literary Agency.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05331-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Lora Tejlor Nejmi

*Mlada
Kubanka,
čaj i
sutra*

Prevela Mila Ilić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za Ildelisu Viktoriju, moju hrabru i predivnu majku

*Ako pronađeš nerastvoreni šećer na dnu šoljice za čaj,
nekome se sviđaš.*

– Sujeverje

*Mañana, inače, ne znači sutra;
znači ne danas.*

– Bili Kolins

Nazovite to kako želite. Odmor. Poklon za maturu. Možda čak i beg. Znam samo da nikada nisam bila dalje od Majamija nego sad.

Ovde sam jer kubanski lek nije delovao. Praistorijski je i zvuči kao recept. Iako sastojci variraju od porodice do porodice, krajnji cilj je uvek isti: ako ti je srce slomljeno, porodica će to izlečiti. Ali nikakva količina hrane i porodice nije uspela da zaleči moje slomljeno srce, pa su me, kao u zapletu jedne od maminih telenovela, umesto toga prevarili.

„Sledeći, molim.“ Carinik na aerodromu Hitrou u Londonu maše mi da priđem. „Svrha posete, gospođice?“, pita kada mu pružim pasoš.

Prolaze dve sekunde, zatim četiri, a onda bezočno slažem: „Odmor.“

Držim jezik za zubima zato što čeka jedan od mojih letnjih domaćina, Spenser, a odvođenje na dodatnu proveru otprilike je prijatno koliko i vađenje zuba ili ginekološki pregled. Ali, *Dios*, koliko bih volela da se iskalim na ovom službeniku i čitavom ovom danu. Jedva se odupirem porivu da se nagnem ka njegovoj urednoj plavoj carinskoj uniformi i zarežim: „Ja sam *ovde*. Zato što ne samo da je moja najvoljenija abuelita umrla već me je za manje od dva meseca nakon njene smrti napustila najbolja drugarica, a moj dečko s kojim sam bila tri godine otkačio me pre mature. To nazivam trifektom. Navodno, nisam sve to prebolela

Lora Tejlor Nejmi

dovoljno brzo, pa me je porodica poslala ovde da se 'ohladim'. Nisam htela da dođem u vašu Englesku, ali *mami* je izvukla najveći keč u rukavu, moćniji čak i od peciva s guavom i drugih čestih kubanskih recepata za slomljeno srce. Izvukla je abuelu. Dakle, da odgovorim na vaše pitanje, *ja* nemam nikakav razlog da budem ovde.“

Tup! Carinik pečatira moj pasoš i gura ga ka meni. „Uživajte u boravku.“

Prokleta malo verovatno.

Dva sata kasnije, nakon skoro potpuno tihe vožnje autobusom za kojim je usledila potpuno tiha vožnja taksijem, vozač nas ostavlja na mestu koje sam videla samo na slikama. Nažalost, zaboravili su da dodaju sunčevu svetlost. Drhtim pod bezličnim nebom dok Spenser s mukom izvlači moja dva velika kofera iz gepeka.

Dakle, ovo je Vinčester, Hempšir, Engleska.

Prelazim usku ulicu i prilazim gostionici „Sova i vrana“. Kao i mnoge druge zgrade kraj kojih smo prošli u gradu, „Sova i vrana“ izgleda kao nešto direktno sa strana knjige Džejn Ostin. Džinovska svadbena torta od narandžastocrvene cigle nadvija se nad komšiluk. Bršljan se penje od trema, obavijajući trospratnu gostionicu avenijama zelenih žila. Istorija – ovo mesto od nje krvari.

Ništa u Majamiju nije ovoliko staro. Čak ni senjora Kabral, koja se još uvek tetura do pekare moje porodice svakog ponedeljka i koja je bila *tan vieja* čak pre nego što su se moji roditelji rodili, nije ovoliko stara.

Spenser Volas vuče moje torbe ispod ružama prekrivenog ulaza. Gledajući Spensa ovde umesto u Majamiju koji je posetio sa ženom i sinom, primećujem koliko se čitav njegov izgled uklapa sa njegovom gostionicom od cigle. Crvena kosa koja tek počinje da sedi. Kombinacija tanke bradice i brkova. Čak nosi i teški blejzer od tvida. A upravo je *to*, prvi pogled na dalekog rođaka na aerodromu, učinilo ovo putovanje još

nestvarnijim nego kad sam se ukrcala u avion. Mami i papi poslali su me u stranu zemlju gde muškarci nose blejzere od tvida. U *junu*.

„Uđi, Lila“, kaže Spenser sa dovratka.

„Kejt bi trebalo da se već vratila sa fizikalne. Unutra je prijatno i toplo.“ Udara mi u rame dok zatvara vrata iza nas. „Izvini“, kaže i još jednom zabrinuto pogleda moju putnu odeću, istu koju je iskosa gledao otkad sam prošla kroz carinu. Kako sam otkrila celim putem duž Terminala 5 na Hitrou, moje bele farmerke, zlatne sandale i lagani jarkoružičasti top nisu uobičajeni izbor za odmor u Engleskoj, čak ni u rano leto. Ali *savršeno su normalni* za moj Majami. Nije važno da li mi je hladno ili nije.

Unutar gostionice vazduh je topao ali ne zagušljiv, i miriše na puter i šećer. Udišem te sastojke i pokušavam da ih tu zadržim. Poznati mirisi su jedino od doma što sada mogu imati.

Tia Kejt pojavljuje se u podnožju ispoliranog drvenog stepeništa. „A, evo i nje.“ Prilazi, obavlja me rukama. „Izvini što nisam mogla da sa Spenserom sačekam tvoj avion, a morala sam i da otmem auto.“

„Autobus je bio u redu“, kažem u njeno bockavo vuneno rame. Njena niska plava punda ista je kao što pamtim, ali naglasak joj je slabiji nego ikad. Jel' tako dvadeset pet godina u Engleskoj utiče na jednu Venecuelku, rođenu kao Katalina Rakel Mendoza? Ovde, u ovom srednjovekovnom gradiću u Hempširu, sa ovim mužem, ona je Kejt Volas.

„Vidi ti nju. Skoro pa osamnaest.“ Kejt se odmiče za korak, mršteći se. „Hajdemo u salon na čaj dok ti Spens ne prenese torbe. Tamo ima vatre i mogu da ti donesem džemper dok se ne raspakuješ. Ta tanka bluza – ne želimo da se prehladiš.“

Grudi mi se stežu oko srca i onda... događa se. Ovde u udobnom predsoblju „Sove i vrane“ sa vremenšnim drvenim daskama pod mojim sandalama i visokim držačima punim špicastih kišobrana kraj vrata. Nije se desilo na Međunarodnom aerodromu u Majamiju kad sam na licu nosila nesalomiv izraz negodovanja, čak i dok sam pod moranjem ljubila *mis padres* i moju sestru Pilar. Nije se dogodilo dok sam gledala

kako zvezdana svetla mog grada nestaju iza krila džambo džeta. Tad nisam plakala. Nisam htela. Ali Katalina Kejt Volas ovde me dobro pogađa i ne mogu da se zaustavim. Oči mi se pune suzama, a grlo se steže oko sećanja koje me nikad neće ostaviti na miru.

Ponte un suéter, que te vas a resfriar!

Obuci džemper ili češ se prehladiti! Kubanska mantra nad svim mantrama. Istetovirajte nam je na čelu. Napišite je neizbrisivim mastilom na našem kancelarijskom priboru s mirisom ljubičica. Uzvikujte je punim plućima sa prozora deci koja jedu sladolede na ulicama Male Havane. Moja abuela je delila hrpe virtuelnih džempera na sve strane. Sve do onog hladnog martovskog jutra kad to više nije mogla. Najhladnijeg dana od svih.

Ruka mi poleće ka privesku zlatne golubice koji mi visi oko vrata, abuelin poklon od pre četiri godine. Kejt primećuje, njene prefinjene crte venu. „O, tvoja draga abuelita. Bila je tako divna žena, ljubavi.“

Ljubavi. Ne *mija*. Ne kod engleske Kejt.

„Abuela je praktično i mene odgajila.“ Kejtin pogled susreće moje natekle oči. „Grozno sam se osećala što nisam mogla da dođem na sahranu.“

„Mami je razumela. Dug je put.“ Sedam hiljada četrdeset devet kilometara.

Kejt prepliće svoje šake preko mojih obraza. Taj gest toliko podseća na abuelu da suze hoće opet da poteku. „Reci mi istinu“, kaže. „Iako sam tek operisala vrat, tvoja mama je ipak našla način da mi zameri, zar ne?“

Smejem se. Engleska nije ukrala sve. Njene stisnute usne, nakrivljen bok i izazivačke oči pripadaju onoj Kejt koje se sećam od poslednje posete Volasovih Majamiju. „Kako si pogodila?“

„Mnogo volim tvoju mamu. Ali *mujeres** iz telenovela mogle bi od nje da uče.“

* Žene. (Prim. prev.)

Mlada kubanka, čaj i sutra

Drama iz sapunica. Mami nije išla na koledž, ali je svejedno stekla diplomu dramskih umetnosti sa naročitim fokusom na preterivanju. Takođe se specijalizovala da radi suprotno od onoga što je najbolje za mene.

„Sedi negde u salonu dok ja odem po čaj koji nam je Poli napravila“, kaže Kejt i pokazuje ka lučnom prolazu pre nego što se brzo udalji.

Skidam svoju crnu torbicu prebačenu preko tela; carinska deklaracija izviruje iz prednjeg džepa. *Uživajte u boravku.* Gužvam papirić u najmanju lopticu koju mogu da napravim. Nikakav nazoviodmor neće me popraviti.

Jasno mi je zašto se gosti „Sove i vrané“ oduševljavaju popodnevним čajem koji se služi u salonu, ali u ovom skonsu* ima previše šećera. Iako je tekstura skoro savršena, nivo slatkoće je nešto što mnogi pekari ne uspevaju da pogode. Brašno, puter i šećer samo su osnova za druge ukuse – začine i ekstrakte, voće i krem i čokoladu. Pecivo nikad ne treba da bude preslatko. Samo treba da bude upečatljivo.

Nisam baš neki stručnjak za skonse; zapravo, nikad nijedan nisam napravila. Poslednji sam pojela pre četiri meseca kad je Pilar htela da proslavi svoj dvadeset prvi rođendan uz popodnevni čaj u Hotelu „Biltmor“ u Majamiju.

Kao i taj istorijski prostor, ovaj salon, sa svojim ledenoplavim zidovima i tkaninama od brokata, više liči na sliku nego na sobu. Ovde sam figura ucrtana u tuđi život.

Nazvaću je „Kubanka sa prezašećerenim skonsom u ne-Majamiju“.

„... i šetnje, a i selo je tako blizu. Možeš svuda da se voziš biciklima za goste i da se stvarno, stvarno odmoriš. U centru grada ima kafića i radnjica koje će ti se sigurno dopasti.“ Između gutljaja jakog crnog čaja,

* Tradicionalno britansko pecivo. (Prim. prev.)

Kejt je provela poslednjih pet minuta pokušavajući da mi proda Vinčester kao nekakva agentkinja za nekretnine.

Sve to vreme sam se usiljeno smeškala, kao da bi *mogla* da mi ga proda. „Zvuči lepo. I hvala što si me primila.“ Zamišljeni prostor između želje da sve svoje reči utopim u čajniku sa ružinim dezenom i potrebe da iskažem poštovanje ovoj ženi koju znam od rođenja – tu se ja nalazim.

„Bez gluposti“, kaže Kejt. „Možeš biti iskrena sa mnom.“

„Dobro.“ Spuštam šoljicu čaja uz nedostojni tresak. „Ne želim da budem ovde.“ Bilo da smo porodica ili ne.

Te reči joj uopšte ne probijaju pogled – hladan poput neba od belog mermersa koje se vidi kroz prozore. Kejt prstima prati ivicu svoje šoljice za čaj. Njeni ovalni nokti svetlucaju od laka boje crne trešnje. „Naravno da ne želiš. Nema potrebe za pretvaranjem. Ali tvoji roditelji misle da bi ti mali odlazak pomogao...“

„A šta je s tim šta ja mislim? Kako se *ja* osećam?“ Kao pokvarena ploča sam, ponavljam replike koji recitujem još otkad su mi rezervisali kartu za avion. Sva pomoć koja mi je potrebna nalazi se na sedam hiljada kilometara s druge strane Atlantika. To je mesto na kome sam, pre nekoliko nedelja, imala sve što sam želela. Tu je dom našoj pekari koju ću ja preuzeti i razvijati – onoj koja će uvek počivati na abuelinim korenima. *Panadería „La Paloma“*. Sećanje na nju i njen duh još uvek se nalaze unutar zidova, a sada, ja se ne nalazim.

Ne treba mi Engleska. Majami je moj začarani grad. Dom u kome sam toliko često pobeđivala za ovih sedamnaest godina. Doziva me, gust kao krv i dubok do koštane srži. *Moja si*, kaže. *Možeš opet da pobeđiš*.

Ali ne ovde. Ne u Engleskoj.

Majami je čuvao moje najdraže veze, one zbog kojih krišom plaćem. Abuela. Andres. Stefani. Moji srce i telo i sećanje još s njima nisu završili. Za osamdeset pet dana u Engleskoj, previše se još stvari može promeniti, a ja neću biti kod kuće da to sprečim.

Lora Tejlor Nejmi

„Tuguješ, Lila. I uplašila si svoje roditelje“, kaže Kejt. „Tvoje mentalno zdravlje je važnije nego da odmah preuzmeš 'La Palomu.'“

Bueno. Pa... Pravilo „bez gluposti“ važi za obe strane. *Ali nosila sam se s tim.* Treba mi više vremena, ne više pričanja. Ne više prostora. Zašto mami i papi to ne vide?

Kejt uvija plavi pramen koji joj je pobegao iz punđe. „Obećaj mi samo jedno, pošto obe znamo kakav je gnev *tu mamá.*“

Podižem pogled zbog njene upotrebe španskog.

„Pokušaj ovde da se uklopiš. Možda čak i da se malo zabaviš. Ali čini to pažljivo, važi?“ Čini se da je u ovih pola sata koje je provela sa mnom njen naglasak malo počeo da naginje ka jugozapadu. „Nemoj da džogiraš sama usred noći ili da radiš bilo šta... nepromišljeno.“

Nepromišljeno. Kao ono što sam uradila pre dve nedelje? Obrazi mi se žare od besa i kajanja. *Bila sam tako nespretna. Nepažljiva.*

Ali ništa od toga ne izgovaram naglas. Krijem ostatak svojih verbalnih odgovora pod poslednje zalogaje Polinog skonsa sa crnom ribizlom. Da, preslatko.

Polovina čaja još uvek je u mojoj šolji kada me Kejt tapše po podlaktici. „Hajde da te smestimo. Spens bi trebalo da je dosad odneo tvoje torbe.“ Ustaje, pokazujući mi da pođem za njom u predvorje i uz zavojito stepenište.

Na drugom spratu gostionice „Sova i vrana“ smešteno je osam gostinskih soba. Kejt je pomenula da su sve zauzete, ali trenutno se u hodniku sa panelima nalaze samo nizovi mesinganih zidnih lampi. Velika zlatna ptičja krila šire se sa svake.

Zastajemo ispred širokih, neobeležanih vrata sa tastaturom. „Ovde su stepenice do našeg privatnog stana. Šifra za vrata je poštanski broj našeg starog kraja u Majamiju.“ Kejtine crte lica smekšavaju od nostalgije. Kad su se njeni roditelji preselili u Majami iz Venecuele, Kejt je provela toliko vremena kod abuele sa mami da je to postao njen drugi dom. Pilar i ja je nikad nismo nazivali rođakom. Uvek će biti naša *tía.*

Mlada kubanka, čaj i sutra

Pokazuje mi da ukucam pet cifara koje dobro znam. Nakon jednog piska, brava se uz škljocanje otvara, otkrivajući izlaz na još jedno stepenište sa izrezbarenim stubovima.

Stepenice nas izbacuju u prostrani stan u potkrovlju. Kejt pokazuje ka jednom hodniku. „Moje i Spensove sobe su tamo.“ Okreće se i vodi me kroz dnevnu sobu i suprotno krilo. „Na ovoj strani je tvoja soba, jedno kupatilo i Gordonova soba. On je u biblioteci sa svojom grupom za učenje.“

Nejasno se sećam da mi je neko rekao da školski ispiti ovde traju do duboko u leto. „Ne mogu da verujem da Gordon ima šesnaest.“

Ona se osmehuje. „I toliko je visok da ćeš ga jedva prepoznati. Poslednji put kad ste se videli mora da je imao oko dvanaest. Malo pre našeg putovanja u Ki Vest.“

„Da, voleo je da trči po kuhinji u 'La Palomi' dok ste ti i mami pile *cafecito* u radnji.“ Tamna kosa pada mi na lice i miriše na avion. Guram je nazad. „Pokušavao je da ukrade po empanadu sa svakog poslužavnika koji bi abuela izvadila iz pećnice. Uporno ga je udarala krpom, ali to ga nije zaustavilo.“

Nalet sećanja peče me poput udarca gumene trake.

Skrećem pogled dok mi Kejt stiska rame. Otvara vrata sa panelima i provlači ruku unutra. „Evo nas. Znaš gde da me nađeš. Večera je u sedam.“

Ostajem sama, a spavaća soba u kojoj ću provesti narednih osamdeset pet dana ima pravi krevet s baldahinom. Nije neki poseban komad nameštaja iz „Ikee“, već autentičan krevet dostojan regentskog perioda. Bacam tašnu i prelazim prstima preko trešnjinog drveta. Kao i ostatak gostionice, staro je.

Spenser je ostavio moje torbe pored sive somotske klupe. Proučavam prostor – komodu sa TV-om, sivi cvetni dvosed, pisaći sto. Na jednom zidu je pozamašni prozor sa staklenim panelima, koji sada propušta sumračnu svetlost sa ulice. Na drugom spoljašnjem zidu je širi prozor, ali sa mehanizmima za otvaranje. Pomeram svilene zavese boje krema.

Lora Tejlor Nejmi

Prozorski okviri oglašavaju se natprirodnim stenjanjem dok okrećem ručku i naginjem se kroz prozor. Naginjući se preko simsa, virim tačno iznad krošnji u ograđeno crkveno dvorište koje je blisko stisnuto uz moju stranu „Sove i vrane“. Oči mi se jedva navikavaju, zamenivši palme i gips boje breskve za vremešnu ciglu i crkve sa tornjevima – upravo poput sitne kamene parohije u komšiluku.

Moja nova soba je prelepa. Ali to ne sprečava jedan deo mene da poželi da lupa pesnicama po zidu, da uzvikuje divlje zvuke koji su mi odjekivali po umu ceo dan. Celog marta, aprila i maja. Ne sprečava moju drugu polovinu da poželi da se sakrije ispod mekanog pokrivača.

Zadovoljavam se guranjem kofera ka vratima – nisam spremna da organizujem svoju novu stvarnost. Raskopčavam svoju veliku torbu na krevetu. Majami je unutra. Tragovi maminog sredstva za čišćenje pločica od limuna i sirćeta i mog sobnog osveživača s mirisom gardenija osećaju se na svim predmetima koji će mi večeras biti potrebni. Abuela je mogla spakovati ovu torbu.

Zbog nje, Pilar i ja se nikad ne bismo usudile da se ukrcamo na avion a da ne spakujemo rezervni par donjeg veša i odeću u torbu za kabinu. *Na kraju krajeva, avio-kompanija bi mogla da vam zagubi prtljag!* Abuela nikad nije verovala tim prevoznicima prtljaga.

Ni ja im nisam poverila ove predmete. Posle helanki i duge majice izvlačim abuelinu prepoznatljivu belu kecelju. Onu koju sam držala u krilu na njenoj sahrani. Zatim, sliku sebe i mojih roditelja i Pilar u bašti mog praujaka. I još jednu malu fotku abuele koju sam uslikala prošle godine, njeno sitno telo sa veselom ćubom prosede crne kose, smeši se nad jednostavnim doručkom od *café con leche** i *pan tostado***.

Abuela i ja bile smo jedine u porodici koje su volele da čuvaju *los recuerdos* – uspomene. Pili nije nasledila sentimentalni gen, a mami mrzi

* Španska i južnoamerička verzija kafe s mlekom. (Prim. prev.)

** Tostirani hleb. (Prim. prev.)

nered. Ali mami još uvek nije sklonila mali oltar sa karticama, fotografijama, figuricama i osušenim cvećem sa abueline komode. Još uvek nije pretvorila abuelinu spavaću sobu u gostinsku, niti je pomerila njene iznošene baštenske klompe sa trema. Za sada, čak i moja majka čuva stvari.

Postavljam sama *svoj* presađeni oltar, ređajući predmete iz Majamija na noćni stočić. Srce mi zapinje o poslednji predmet u mojoj torbi: belu majicu Univerziteta u Majamiju koju sam kupila za Stefani. To je *un recuerdo* ogromnih razmera, sećanje na plan najboljih drugarica koji nisam sasvim spremna da gurnem u fioku.

Ta majica je glavni razlog što sam ovde.

Pre dve nedelje, davno poručena bela majica stigla je u panaderiju „La Paloma“ istog dana kad je Stefanin avion poleteo, poput neke bolesne šale. Stef više nije nameravala da ide na Univerzitet u Majamiju. Moja drugarica više nigde neće ići u Majamiju. Ne sa mnom.

Početak našeg kraja dogodio se dva dana pre dolaska majice. Bacila sam se na njen krevet kao i uvek, samo što je sada ogromna putna torba gutala Stefin tepih. Njen pasoš i gomila putnih dokumenata i paket od Katoličkog misionarskog društva Južne Floride pokrivali su njen radni sto.

Kraj našeg kraja dogodio se kad sam zalupila vratima i pobegla iz kuće u kojoj sam godinama bila dočekivana kao član porodice.

A u sredini, moja najbolja drugarica priznala je da se spremala za dvogodišnji humanitarni rad od novembra. Meseci treninga koji nije pominjala. Stef je zamenila svoje mesto na Univerzitetu u Majamiju za zabačeno afričko selo bez ijedne reči.

Pre dve nedelje, sama u kancelariji pekare, zurila sam u logo univerziteta na majici. Reči koje smo izrekle zasipale su me poput grada.

Nisi mogla da mi kažeš?

Lila, mnogo mi je žao. Ubedila bi me da to ne radim.

To nije istina.

Moram da idem.

Sasvim si izmenila svoj život meni iza leđa?

Lora Tejlor Nejmi

Tek što si izgubila svoju abuelu. A posle onoga što se desilo s Andresom... Sem toga, znaš da bi se raspravljala. I pobedila bi, kao i uvek.

Zatim sam otrčala kući i plakala nad našom slikom sa mature, koju smo uslikale nedelju dana ranije. Moja smeđa griva i njeni tanki plavi stepeni talasali su se ispod kockastih kapa, obojenih tamnom bojom prevare.

Dok sam držala meku majicu u kancelariji panaderije, jedna činjenica se učvrstila u meni: moja tuga se promenila, transformišući se iz linije između dve bolne tačke – abuele i Andresa – u novi oblik. Trougao.

A ova trifekta delovala je toliko veliko da je se nisam mogla otresti. Nisam mogla da pronađem sebe ispod crne praznine. Moje srce se rasomadalo, a disanje mi se pretvorilo u nagoveštaj oluje. Morala sam da se pokrenem. Morala sam da trčim.

RECEPT: Kad vas napusti najbolja drugarica Iz kuhinje Lile Rejes

SASTOJCI: Jedna spakovana torba za teretanu u papijevoj kancelariji. Jedan par „najk“ patika za trčanje. Jedna neonski plava majica. Jedan par „adidas“ helanki.

PRIPREMA: Presvucite se u svoju opremu i istrčite kroz zadnja vrata za posluđu.

Izađite u svoj voljeni rodni grad, svoj Majami. Dovoljno je veliki da vas prihvati.

Osvojite mesta i ulice koje su vas *poznavale*, koje su znale za vašu ljubav i radost pre nego što su poslednja tri meseca

toliko toga oduzela. Osvojite sve.

*Ne upuštajte se u priče o Stefani sa porodicom. To je vaš gubitak i sami ćete se s tim nositi.

TEMPERATURA: 246 stepeni – upravo je toliki subjektivni osećaj u Majamiju kada trčite po podne.